

HỒI 31 (B)

ĐAO KIỂM TÈ THẤT NHÂN VÂN VONG

Chàng ở trong khách điểm nghỉ ngơi rồi đi ra. Thế nhưng trong thị trấn chàng đi suốt cả các con đường từ nam chí bắc không gặp một đệ tử Cái Bang nào cả. Trương Vô Kỵ nghĩ thầm: ?Sao chỉ chưa đầy nửa giờ mà các đệ tử Cái Bang không còn một ai, chắc họ đi chưa xa đâu?. Chàng bèn đi vào một tiệm bán đồ tạp hóa, trợn mắt lên, đám mạnh xuống mặt quỳ một cái, quát lớn:

- Này chương quĩ, các anh em ta đi về hướng nào thế?

Các người trong tiệm thấy bộ dạng chàng thật là hung thần ác sát, tưởng là một tên ăn mày dữ tợn trong Cái Bang, ai nấy đều khiếp sợ mất vía, trong đó có một tên liều lĩnh nhất chỉ về hướng bắc, cười cầu tài nói:

- Các bằng hữu trong quý bang đều đi về hướng này. Đại gia uống chén trà nhé?

Trương Vô Kỵ quát:

- Không uống. Ai thèm uống thứ trà thô tả của chúng bay?

Chàng quay mình hung hăng đi về hướng bắc, trong bụng cười thầm. Chàng đi ra khỏi thị trấn không xa, thấy bên trái con đường có bóng người thấp thoáng trong đám cỏ, một tên đệ tử Cái Bang thò đầu lên, xem bộ dạng dường như toan quát hỏi chuyện gì. Trương Vô Kỵ gia tăng cước bộ, chạy vụt qua. Tên đệ tử Cái Bang giơ tay dụi mắt, tưởng mình mất hoa, sao vừa thấy có bóng người, trong chớp mắt đã không còn thấy đâu nữa.

Trương Vô Kỵ nghĩ thầm đường đi Cái Bang ắt bố trí người canh gác, giới bị thâm nghiêm nên liền thi triển khinh công, nhắm hướng bắc mà chạy. Những đệ tử Cái Bang bố trí canh phòng tại các gốc cây, bụi cỏ, khe núi, hốc đá không người nào thoát khỏi cặp mắt chàng, lại hóa thành các dấu chỉ đường đến mục tiêu. Chạy đến bốn năm dặm đường thì thấy cứ năm ba bước lại có một người đứng gác, mỗi lúc một dày. Những người này tuy võ công không cao nhưng ở vào lúc thanh thiên bạch nhật mà tránh được hết không để họ nhìn thấy thực không phải dễ. Sau cùng chàng đành bỏ đường cái chạy loanh quanh lòng vòng đi tới.

Trước mắt thấy một con đường mòn đi về hướng một toản miếu lớn nằm ở lưng chừng núi, liệu chừng bọn ăn mày chắc tụ tập nơi đây, chàng liền đề khí chạy tới góc đông bắc, rồi lại vòng qua hướng tây, qua khỏi tên ăn mày đứng gác lên đến bên hông miếu. Chỉ thấy ở đằng trước có một tấm biển trên đề ?Di Lạc Phật Miếu? bốn chữ lớn, miếu mạo trang nghiêm thật là hùng vĩ.

Trương Vô Kỵ nghĩ thầm: ?Kỳ này những nhân vật trọng yếu trong Cái Bang đến không phải là ít, nếu như ta trà trộn vào trong bọn chúng thế nào cũng bị

phát giác?. Chàng nhìn quanh bốn bề, thấy đằng trước đại điện phía bên trái có một cây cổ tùng, bên phía phải có một cây lão bách, hai cây đó cao sừng sững vọt lên hơn mái nhiều, cành lá xum xuê, có thể ẩn thân được. Chàng vòng qua sau điện, phi thân lên trên mái nhà, bò lằn đến bên hiên nhẹ nhàng nhảy lên, như một làn khói vào trên đỉnh cây tùng, từ một cành lớn nhìn xuống, kêu thâm: ?May quá? thấy dưới điện trông trái có thể nhìn khắp lượt.

Dưới đại điện ngòi la liệt bang chúng Cái Bang, ít ra cũng phải hơn ba trăm người. Tất cả bọn họ đều ngòi quay vào trong, thành ra khi chàng nhảy lên cây không ai hay biết. Bên trong điện trái năm chiếc bồ đoàn còn để trống chưa có ai, hiển nhiên đang chờ ai đó. Trong điện tuy ngòi đến ba bốn trăm người nhưng không một tiếng động, khác hẳn khi ồn ào tranh ăn tại tửu lâu. Chàng nghĩ thâm: ?Cái Bang danh tiếng mấy trăm năm qua, gần đây tuy có suy đồi nhưng những qui củ đời trước vẫn còn được ít nhiều. Việc hỗn loạn khi ngòi ăn uống nơi quán rượu chẳng qua chỉ là thói quen thường ngày. Xem ra các trưởng lão trong bang ước thúc bang chúng, chấp pháp thật là nghiêm cẩn?.

Ngay chính giữa đại điện là một pho tượng Phật Di Lặc, phanh ngực để lộ cái bụng phệ, miệng cười toe toét trông thật hiền hòa dễ thân cận. Trương Vô Kỵ còn đang tính toán đánh giá bỗng nghe trong điện một người hô lên:

- Chưởng Bát long đầu đến.

Tất cả bọn ăn mày liền đứng lên. Gã trưởng lão chín túi trông như một nhà nho kia tay cầm một chiếc bát mẻ, từ từ đi ra, đứng ở phía bên phải. Người kia lại hô tiếp:

- Chưởng Bồng long đầu đến.

Gã trưởng lão chín túi hình dáng như Chu Thương kia hai tay bưng một chiếc gậy sắt, hùng dũng đi ra, đứng vào phía bên trái. Người đó lại hô tiếp:

- Chấp Pháp trưởng lão đến.

Một người ăn mày già thân hình bé nhỏ đi ra, tay cầm một mảnh trúc vỡ, bước chân nhẹ nhàng, khi đi không có chút bụi nào bay lên. Trương Vô Kỵ nghĩ thâm: ?Người này khinh công cao cường thật, chỉ kém Vi Bức Vương một chút thôi?. Lại có người hô to:

- Truyền Công trưởng lão đến.[ii]

Lần này một người ăn mày già râu tóc bạc phơ đi ra, hai tay không, xem thân hình bộ pháp không thể đoán được ông ta tài nghệ võ công nông sâu đến bực nào. Bốn lão ăn mày già kéo bốn chiếc bồ đoàn lùi lại phía sau, chỉ còn lại một chiếc duy nhất nơi chính giữa, cùng khom lưng cất tiếng:

- Xin mời đại giá bang chủ.

Trương Vô Kỵ trong bụng hơi chấn động: ?Nghe nói bang chủ Cái Bang là Kim Ngân Chưởng Sử Hỏa Long, trong võ lâm rất ít người biết được y mặt mũi thế nào, không biết là loại người ra sao??.

Trong đại diện tất cả các ăn mày đều cúi mình, một lúc sau từ sau bức bình phong có tiếng chân người, một đại hán hùng dũng đi ra. Y thân thể phải cao đến hơn sáu thước, cực kỳ to lớn, mặt mày hồng hào, trông ra dáng một đại quan thân hào, đến giữa đại diện, đứng chấp tay sau lưng. Quần cái cùng hô lên:

- Tọa hạ đệ tử, tham kiến bang chủ đại giá.

Gã bang chủ Cái Bang Sử Hỏa Long kia liền xua tay nói:

- Miễn lễ. Các anh em khỏe cả chứ?

Cả bọn ăn mày cùng đáp:

- Bang chủ an hảo.

Đợi cho Sử Hỏa Long chễm chệ trên cái bồ đoàn chính giữa rồi, cả bọn mới trước sau ngồi xuống. Sử Hỏa Long quay sang nói với Chương Bát long đầu:

- Ông huynh đệ, người đem chuyện Kim Mao Sư Vương và đao Đồ Long nói cho tất cả cùng nghe.

Trương Vô Kỵ nghe nói đến Kim Mao Sư Vương và đao Đồ Long?, trong lòng xúc động, vội để hết tâm nghe ngóng. Chương Bát long đầu đứng lên, quay sang cúi chào bang chủ rồi đứng thẳng trở lại nói:

- Nay các anh em, ma giáo và bản bang hai bên tranh đấu đã sáu chục năm qua, tích oán thật là nhiều. Gần đây ma giáo lập một tân giáo chủ tên là Trương Vô Kỵ. Trong chúng ta có người tham dự chiến dịch vây đánh Quang Minh Đỉnh từng thấy đó chỉ là một thanh niên ngốc nghếch chẳng hiểu biết gì. Cái thứ trẻ con miệng còn hôi sữa, chim chưa ra ràng như thế làm được việc gì? Sao có thể kháng cự với một người hùng tài vĩ lược như Sử bang chủ của bản bang?

Bọn ăn mày cùng vỗ tay reo hò vang dậy, còn Sử Hỏa Long mặt mày nhơn nhơn ra chiều đắc ý. Chương Bát long đầu nói tiếp:

- Có điều lập tân giáo chủ rồi, cục diện vốn dĩ tứ phân ngũ liệt, tàn sát lẫn nhau của ma giáo liền đổi thay, trở thành một mối lo tâm phúc đại họa của bản bang. Gần một năm nay, các ma đầu của ma giáo nổi lên khắp nơi, một giải Hoài Tứ có Hàn Sơn Đông, Chu Nguyên Chương, một giải Lương Hồ có bọn Từ Thọ Huy, liên tiếp đánh bại Nguyên binh, chiếm được rất nhiều đất đai, phải nói là cũng đã lớn lao lắm. Nếu như bọn chúng thành được đại sự, đuổi được quân Thát tử, chiếm lấy thiên hạ, thì lúc đó mấy chục vạn anh em bản bang, thật quả chết không có đất mà chôn.

Cả bọn ăn mày giận dữ gào lên:

- Quyết không để cho chúng thành công.

- Cái Bang thề sống chết tới cùng với bọn ma giáo.

- Ma giáo nếu chiếm được thiên hạ thì anh em mình sống sao cho nổi?

- Đánh Thát tử thì ai cũng muốn nhưng quyết không để cho giáo chủ ma giáo lên ngôi hoàng đế.

Trương Vô Kỵ nghĩ thầm: Không ngờ mình ở hải ngoại mới có vài tháng, anh em đã làm được nhiều chuyện đến thế. Cái Bang lo lắng không phải là không có lý do. Cái Bang nhân chúng đông đảo, trong bang hào kiệt cũng không phải là ít, nếu được liên thủ cùng với họ kháng Nguyên, đại sự sẽ dễ dàng hơn nhiều. Việc như thế này làm cách nào cùng họ bỏ hết hiềm xưa, biến địch thành bạn??

Chưởng Bát long đầu đợi cho tiếng la ó của các bang chúng dịu xuống mới nói tiếp:

- Sử bang chủ trước nay vốn ở Liên Hoa sơn trang tĩnh dưỡng, đã lâu không bước chân vào giang hồ nhưng nay gặp chuyện đại sự không thể không đứng ra chủ trì. Cũng thật đúng là trời phù hộ cho chúng ta, trưởng lão tám túi Trần Hữu Lượng làm quen được với một đệ tử phái Võ Đương, biết được một tin hết sức quan trọng.

Y cao giọng gọi lớn:

- Trần trưởng lão.

Phía sau tường có người đáp lời:

- Có đây.

Hai người dắt tay nhau đi ra. Một người chừng độ ba mươi tuổi, thần tình láu lĩnh, chính là người Tạ Tôn đã tha mạng trên đảo Linh Xà. Còn người kia chừng hăm bảy, hăm tám, tướng mạo tuấn tú, chính là Tống Thanh Thư, con trai của Tống Viễn Kiều.

Khi Trương Vô Kỵ nghe nói Trần Hữu Lượng làm quen được với một đệ tử phái Võ Đương?, tin chắc chỉ là một đệ tử tầm thường nào đó của sư bá sư thúc, không ngờ lại là người số một trong đệ tử đời thứ ba, nghĩ thầm: Tống sư ca vì có gì lại dây dưa với đám ăn mày này?? Nhưng chàng lại nghĩ ngay: Phái Võ Đương và Cái Bang vốn cùng phe hiệp nghĩa, hai bên giao hảo cũng không có gì là lạ?

Trần Hữu Lượng và Tống Thanh Thư trước hết hành lễ với Sử Hỏa Long, sau đó quay sang vái chào Truyền Công, Chấp Pháp hai trưởng lão, Chưởng Bát, Chưởng Bồng hai long đầu, cuối cùng vòng tay ôm quyền chào tất cả bọn ăn mày ngồi ở dưới. Chưởng Bát long đầu nói:

- Trần trưởng lão, người đem mọi việc từ đầu chí cuối kể cho tất cả các anh em nghe.

Trần Hữu Lượng nắm tay Tống Thanh Thư nói:

- Tất cả các anh em, vị Tống Thanh Thư Tống thiếu hiệp đây, là công tử của Tống Viễn Kiều Tống đại hiệp, người kế thừa chức chưởng môn của phái Võ

Đương trong tương lai còn vào ai khác được nữa. Gã ma giáo giáo chủ Trương Vô Kỵ có thể nói là sư đệ của Tổng thiếu hiệp, cho nên mọi việc trong ma giáo, Tổng thiếu hiệp rõ như lòng bàn tay. Mấy tháng trước đây, Tổng thiếu hiệp có nói cho tôi hay, đại ma đầu của ma giáo là Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn đã về đảo Linh Xà ngoài biển Đông...

Chấp Pháp trưởng lão liền xen vào:

- Người trong võ lâm hết sức ra công truy tìm Kim Mao Sư Vương, mấy chục năm nay không ai biết được y ở đâu, sao Tổng thiếu hiệp đột nhiên biết được? Lão phu mong được thỉnh giáo.

Trương Vô Kỵ trong lòng vẫn mang một nỗi nghi vấn: ?Tử Sam Long Vương từ nơi cha con Võ Liệt mà biết được nơi ở của nghĩa phụ ta nên lên đón ông ta xuôi Nam về đảo Linh Xà, việc này cực kỳ kín đáo, làm sao người trong Cái Bang lại biết được, nên đã sai người lên trên đảo đoạt đao??. Việc đó chàng đã cùng Tạ Tốn bàn thảo mấy lần nhưng vẫn không sao tìm ra lý lẽ, bây giờ nghe Chấp Pháp trưởng lão hỏi đến nên càng chú tâm nghe.

Trần Hữu Lượng nói:

- May nhờ hồng phúc bang chủ, cái duyên đó thật cực kỳ khéo léo. Ở biển Đông có một người tên là Kim Hoa bà bà không hiểu vì sao biết được tung tích của Tạ Tốn. Lão bà bà này sinh trưởng trên biển cả, thuần thực việc tàu bè, nên đã tìm ra được hòn đảo hoang nơi Tạ Tốn ở miền cực bắc đón y về đảo Linh Xà. Trên đảo Linh Xà đó có cầm tù hai cha con tên là Võ Liệt, Võ Thanh Anh là truyền nhân của một phái võ học Đoàn Nam Đế nước Đại Lý. Hai cha con thừa cơ Kim Hoa bà bà trở về Trung Nguyên, giết kẻ cai ngục chạy trốn, đến Sơn Đông bị nguy nan may được Tổng thiếu hiệp cứu thoát, nên nói cho nghe mọi chuyện, thành ra Tổng thiếu hiệp mới biết được tung tích của Tạ Tốn.

Chấp Pháp trưởng lão gật đầu:

- Ô, thì ra là thế.

Trong lòng Trương Vô Kỵ cũng tự nhủ thầm: ?Cha con Võ Liệt không phải là người đảng hoàng tử tế, năm xưa Chu Trường Linh và y hai người khổ tâm bày mưu kế để dụ cho ta nói ra chỗ ở của nghĩa phụ. Nhưng cũng may là Tử Sam Long Vương biết được chỗ ở của nghĩa phụ ta, đời nay nói đến bôi lội và thông thạo hàng hải, có lẽ ít ai hơn được Tử Sam Long Vương, nếu không phải do bà ta ra công, trên biển cả mênh mông, ai đủ bản lĩnh để kiếm cho được Băng Hỏa đảo? Nếu như cha mẹ ta sống lại, cũng chưa chắc làm được, đủ biết trong chốn mờ mịt kia cũng có ý trời sắp đặt?.

Trần Hữu Lượng nói tiếp:

- Huynh đệ và Tổng thiếu hiệp giao tình sống chết có nhau, được tin đó, lập tức cùng Quý, Trịnh hai trưởng lão tám túi, cùng năm đệ tử bảy túi, lập tức tìm đến đảo Linh Xà ý định bắt sống Tạ Tốn, đoạt lấy thanh đao Đồ Long hiển cấp

bang chủ. Nào ngờ ma giáo đại đội nhân mã đã đến đảo Linh Xà rồi. Tuy bọn chúng tôi hết sức tử chiến nhưng ít không chống nổi số đông, Quý trưởng lão và bốn đệ tử bảy túi vì bang tuần nạn. Tình hình chiến đấu trên đảo Linh Xà thế nào, xin Trịnh trưởng lão bẩm lại với bang chủ.

?Gã Trịnh trưởng lão thân thể tàn phế kia liền ở trong đám người đứng dậy, kể lại Minh giáo và Cái Bang giao chiến thế nào trên đảo Linh Xà. Y không nói người của Cái Bang vây đánh Tạ Tôn, mà lại bảo là người của Minh giáo thật đông, bọn họ chỉ có mấy người nhưng anh dũng chống trả, sau cùng Trần Hữu Lượng xả thân vì đại nghĩa cứu tính mạng y. Giọng y thật là khảng khái hiên ngang, nước bọt văng tung tóe, nói Tạ Tôn bị chính khí của Trần Hữu Lượng làm cho khuất phục, thành ra không dám động thủ.

Bọn ăn mày trong đại điện nghe thế hết sức kích động, cùng lớn tiếng reo hò. Truyền Công trưởng lão nói:

- - Trần huynh đệ trí dũng song toàn, lại có lòng nghĩa khí như thế, quả thực hiếm lắm thay.

Trần Hữu Lượng khom lưng đáp:

- Huynh đệ nhờ được bang chủ và các trưởng lão giáo huấn, vì đại nghĩa của bản bang thì dẫu nhảy vào nước sôi, xông vào lửa cũng không dám từ nan. Chuyện nhỏ nhặt đó, lại được Trịnh trưởng lão nhọc lòng khen ngợi, khiến cho huynh đệ cảm thấy lòng không an.

Quần cái thấy y khiêm tốn như thế, không nhận là công của mình, lại càng hoan hô không ngớt. Trương Vô Kỵ ngồi trên cành cây càng nghe càng bực, nghĩ thầm gã này thật là hèn hạ đáng khinh, việc sờ sờ rõ ràng mãi hữu cầu sinh, vậy mà lại biến thành trọng nghĩa cứu người. Có điều y khéo léo che đậy, khiến Trịnh trưởng lão cũng không thấy một chút sơ hở nào, quả thực là một kẻ đại gian hùng. Chàng nghĩ đến đây bỗng thấy trong lòng chua xót: ?Nguy kế của tên gian tặc này, lúc đó chính nghĩa phụ cũng bị y đánh lừa, ta cũng bị y đánh lừa, chỉ không che dấu được Tử Sam Long Vương và Triệu cô nương thôi, Triệu cô nương thông minh đa tài, vậy mà nhân phẩm lại...?

Chấp Pháp trưởng lão đứng lên lạnh lùng nói:

- Biết bao nhiêu anh em trong bản bang bị ma giáo giết hại, món huyết hải thâm cừ này, làm sao chúng ta có thể bỏ qua cho được?

Bọn ăn mày lớn tiếng kêu gào:

- Chúng ta nhất định phải báo thù cho Quý trưởng lão.
- San bằng Quang Minh Đỉnh, quét sạch quần ma!
- Xẻ thân Trương Vô Kỵ, xẻ thân Tạ Tôn!
- Bản bang và ma giáo quyết không đội trời chung, gặp tên nào giết tên nấy!

- Xin bang chủ mau mau ra lệnh, tất cả đệ tử Cái Bang cùng xông lên tiêu diệt ma giáo!

Chấp Pháp trưởng lão quay sang nói với Sử Hỏa Long:

- Bang chủ, việc báo thù rửa hận, phải làm thế nào xin bang chủ chỉ thị.

Sử Hỏa Long nhú mày:

- Việc này ư, là việc đại sự của bản bang, hừ hừ, mình phải bàn tính lâu dài. Người ra lệnh cho các đệ tử từ bảy túi trở xuống tạm thời lui ra, bọn mình thảo luận cho kỹ càng.

Chấp Pháp trưởng lão đáp lời:

- Vâng.

Y quay sang quát lớn:

- Phụng lệnh bang chủ: đệ tử từ bảy túi trở xuống, lui ra khỏi đại điện, chờ ở ngoài miếu.

Bọn ăn mày liều cả tiếng đáp lời, quay sang bọn Sử Hỏa Long khom mình hành lễ, rồi cùng ra khỏi cửa điện. Trong đại điện lúc này chỉ còn các thủ lĩnh từ tám túi trở lên mà thôi. Trần Hữu Lượng tiến lên một bước, cúi mình nói:

- Khải bẩm bang chủ, vị Tổng Thanh Thư Tổng huynh đệ này quả cũng có chút công lao đối với bản bang, nếu như bang chủ thương tình, cho y được gia nhập Cái Bang, với địa vị thân phận của y, sau này thế nào cũng lập được công lớn đối với bản bang.

Tổng Thanh Thư nói:

- Cái đó, dường như... không...

Y vừa nói tới chữ?không?, đôi mắt sắc như dao của Trần Hữu Lượng liền nhìn trừng trừng vào mặt y. Tổng Thanh Thư thấy bộ dạng đó, lập tức cúi đầu, không dám nói gì thêm. Sử Hỏa Long nói:

- Thế thì hay lắm. Tổng Thanh Thư đầu nhập bang chúng ta, tạm thời giữ chức vị đệ tử sáu túi, dưới quyền thống suất của trưởng lão tám túi Trần Hữu Lượng. Vậy phải tuân thủ bang qui của Cái Bang, hết lòng hết sức phục vụ, có công được thưởng, sai lầm bị tội.

Mắt Tổng Thanh Thư lóe lên một vẻ oán hận, nhưng vội vàng hết sức khắc chế, tiến lên quì xuống lạy tạ Sử Hỏa Long nói:

- Đệ tử Tổng Thanh Thư, khấu đầu tham kiến bang chủ. Đa tạ bang chủ khai ân, ban cho chức vụ đệ tử sáu túi.

Sau đó y tiếp tục ra mắt các trưởng lão khác. Chấp Pháp trưởng lão nói:

- Tổng huynh đệ, người đã gia nhập bản bang, từ nay phải chịu tuân theo bang qui ước thúc. Ngày sau dù người có lên làm chưởng môn phái Võ Đương,

nhưng vẫn phải tuân theo hiệu lệnh của bản bang. Chuyện đó người biết rồi chứ?

Giọng nói của y cực kỳ nghiêm nghị, Tống Thanh Thư nói:

- Vâng.

Chấp Pháp trưởng lão nói tiếp:

- Bản bang và phái Võ Đương tuy cũng đều là hiệp nghĩa, nhưng dấu sao hai bên cũng khác đường. Chúc chưởng môn phái Võ Đương mai sau thể nào chĩa vào tay người, có gì lại cam tâm gia nhập bản bang là sao? Việc này phải nói cho rõ ràng.

Tống Thanh Thư liếc Trần Hữu Lượng một cái, nói:

- Trần trưởng lão đãi đệ tử có ân nghĩa rất lớn, đệ tử kính phục con người của y nên cam tâm theo hầu dưới trướng.

Trần Hữu Lượng cười nói:

- Nơi đây cũng chẳng có ai người ngoài, có nói ra cũng chẳng sao cả. Chưởng môn phái Nga Mi Diệt Tuyệt sư thái chết đi, người kế nhiệm là một cô gái xinh đẹp, tên là Chu Chỉ Nhược. Cô nương này có tình thanh mai trúc mã với Tống huynh đệ, vốn đã có ước định hôn nhân, ngờ đâu lại bị đại ma đầu của ma giáo là Trương Vô Kỵ ép uống phải theo y đưa ra hải ngoại. Tống huynh đệ phần uất không chịu nổi, mới cầu cứu đến đệ tử. Huynh đệ bèn vỗ ngực khẳng khái bảo đảm sẽ giúp y đoạt lại cô gái họ Chu.

Trương Vô Kỵ càng nghe càng tức lộn ruột, nghĩ thầm: Tên này nói năng đặt điều, làm gì có chuyện đó bao giờ??. Chàng nhin không nổi đã toan nhảy vào đại điện, nói rõ thị phi, nhưng sau cùng cũng cố dằn cơn giận, tiếp tục nghe thêm.

Sử Hỏa Long cười ha hả nói:

- Xưa nay anh hùng vốn khó mà qua được cửa mỹ nhân, cái đó cũng không có gì là lạ. Một người là chưởng môn Võ Đương, một người là chưởng môn Nga Mi, không những môn đương hô đối, mà lại trai tài gái sắc, hai bên thật xứng đôi vừa lứa.

Chấp Pháp trưởng lão hỏi thêm:

- Nếu Tống huynh đệ gặp cảnh trở trêu đó, sao không nhờ Trương chân nhân và Tống đại hiệp giải quyết?

Trần Hữu Lượng nói:

- Tống huynh đệ có nói rằng, tên tiểu tặc Trương Vô Kỵ kia vốn là con trai của Trương Thúy Sơn phái Võ Đương. Trương Tam Phong bình sinh rất thương yêu Trương Thúy Sơn, nên gần đây phái Võ Đương dường như có ý bắt tay với ma giáo, Trương Tam Phong và Tống đại hiệp không muốn gây chuyện với họ.

Xem ra lúc này võ lâm Trung Nguyên chỉ còn bản bang là đủ sức kháng cự ngang tay với ma giáo mà thôi.

Chấp Pháp trưởng lão gật đầu:

- Thì ra là thế, chỉ cần diệt được ma giáo, giết quách tiểu tử Trương Vô Kỵ, tâm nguyện của Tống huynh đệ làm gì mà chẳng xong.

Trương Vô Kỵ ẩn trong tàn cây, nghĩ lại trước đây tại sa mạc bên Tây Vực, trên đỉnh Quang Minh, điệu bộ Tống Thanh Thư đối với Chu Chỉ Nhược quả thật khác lạ, bây giờ mới thấy rõ ràng y có tình ý với nàng ta, trong lòng hơi ngạc nhiên: "Đệ tử Võ Đương muốn gia nhập Cái Bang, không phải là không được nhưng trước hết phải bảm rõ cho thái sư phụ và Tống sư bá biết đã. Y vì một người con gái mà phản bội sư môn, phản bội phụ thân, nhân phẩm chẳng ư thấp kém lắm sao? Huống chi Chỉ Nhược đối với ta một tấm chân tình, Tống Thanh Thư đâu có được Cái Bang giúp đỡ, cũng đâu dễ gì ép nàng thuận theo cho được? Tống đại ca tên tuổi sớm nổi trên giang hồ, đáng được gọi là anh tài đời sau của phái Võ Đương, cứ sao hồ đồ như vậy??."

Trần Hữu Lượng nói tiếp:

- Khải bảm bang chủ, đệ tử ở vùng phụ cận Đại Đô có bắt được một nhân vật trọng yếu trong ma giáo, tên này có liên quan đến đại nghiệp của bản bang, xin bang chủ phát lạc.

Sử Hỏa Long vui mừng nói:

- Mau dẫn lên đây.

Trần Hữu Lượng vỗ tay ba lần, nói:

- Đem tên ma đầu đó lên.

Từ sau điện đi lên bốn tên bang chúng Cái Bang, tay cầm binh khí, áp giải một người bị trói quặt tay ra sau lưng. Trương Vô Kỵ nhìn thấy người đó, thấy thanh niên này độ chừng hai mươi, tướng mạo rất quen thuộc, chàng nhớ đã từng gặp tại đại hội Minh giáo tại Hồ Điệp Cốc nhưng không nhớ được họ tên. Người đó mặt hết sức căm phẫn, đi ngang qua chỗ Trần Hữu Lượng đột nhiên há mồm, nhổ toẹt một bãi nước bọt vào mặt. Trần Hữu Lượng nghiêng người qua né tránh, tát trái một cái, trúng ngay mặt người nọ, mặt y liền sưng vù lên ngay. Những đệ tử Cái Bang áp giải ở đằng sau liền xô vào lưng, quát lớn:

- Gặp bang chủ, mau quì xuống, khấu đầu.

Người đó lại khạc một tiếng, nhổ toẹt một bãi đờm nhả ngay mặt Sử Hỏa Long. Người đó lúc này ở ngay cạnh Sử Hỏa Long, bãi đờm đó kinh lực rất mạnh, Sử Hỏa Long vội hụp xuống nhưng không tránh kịp, nghe bộp một tiếng, trúng ngay giữa trán. Trần Hữu Lượng liền đá quét qua, người đó ngã liền. Y lập tức sấn tới che trước mặt Sử Hỏa Long, chỉ vào mặt thanh niên kia quát lớn:

- Cuồng đồ lớn mặt, ngươi không muốn sống hay sao?

Người kia chửi lại:

- Ông đây lọt vào tay chúng mày, vốn không mong sống mà trở về nữa rồi.

Nhân dịp Trần Hữu Lượng tiến lên che ngang, Sử Hỏa Long liền đưa tay chùi mặt. Trần Hữu Lượng lùi lại hai bước nói:

- Khải bảm bang chủ, tên tiêu tử này là cao thủ hạng nhất trong ma giáo, võ công xem ra còn cao hơn cả tứ đại pháp vương, mình không thể coi thường.

Trương Vô Kỵ nghe những lời đó, thoát đầu hơi ngạc nhiên nhưng hiểu ngay, Trần Hữu Lượng cố ý thổi phồng võ công người này chỉ cốt chữa thẹn cho bang chủ. Có điều Sử Hỏa Long là bang chủ Cái Bang, vậy mà không tránh nổi bãi đờm đó, quả thực không hợp tình chút nào, mà khi y bị nhục nhã như vậy, lại không tỏ vẻ gì tức giận, trái lại có vẻ luống cuống kinh hãi. Cháp Pháp trưởng lão nói:

- Trần huynh đệ, người này là ai?

Trần Hữu Lượng đáp:

- Y tên là Hàn Lâm Nhi, con trai của Hàn Sơn Đồng.

Trương Vô Kỵ thâm gật đầu: ?Đúng rồi, hôm ở đại hội nơi Hồ Điệp Cốc, y luôn luôn đứng ở đằng sau cha, không nói chuyện với ta, thành thử mình không nghĩ ra tên của y được?. Cháp Pháp trưởng lão vui mừng nói:

- À, thì ra y là con của Hàn Sơn Đồng. Trần huynh đệ, công lao của người to lắm đó. Khải bảm bang chủ: Hàn Sơn Đồng mấy năm nay liên tiếp đánh bại quân Nguyên, uy danh lừng lẫy, bọn đại tướng dưới tay y như Chu Nguyên Chương, Từ Đạt, Thường Ngộ Xuân đều là nhân vật lợi hại trong ma giáo. Bọn ta bắt được tên tiêu tử này làm con tin, lo gì Hàn Sơn Đồng không nghe lệnh của bản bang.

Hàn Lâm Nhi liền ngoác mồm chửi:

- Con mẹ chúng bay đừng mơ tưởng hảo. Cha ta là bậc anh hùng hào kiệt, lẽ nào để bọn vô si chúng bay uy hiếp? Cha ta chỉ nghe lệnh một mình Trương giáo chủ mà thôi. Bọn Cái Bang chúng bay vọng tưởng tranh hùng cùng Minh giáo, thật không biết lượng sức mình. Còn tên bang chủ thôi tha nhà người, không đáng xách dép cho giáo chủ chúng ta.

Trần Hữu Lượng cười hì hì nói:

- Hàn huynh đệ, chú em nói Trương giáo chủ của quý giáo anh hùng đến thế, bọn chúng ta thật hết sức ngưỡng mộ, mong được gặp lão nhân gia một lần. Vậy chú em đưa bọn ta đến giới thiệu được chăng?

Hàn Lâm Nhi nói:

- Trương giáo chủ còn phải đảm đương đại sự, đến ngay huynh đệ trong bản giáo cũng chẳng dễ gì được gặp, đâu có rồi hơi mà gặp các người?

Trần Hữu Lượng cười nói:

- Trên giang hồ ai ai cũng nói là Trương Vô Kỵ đã bị quân Nguyên bắt được ở Đại Đô, chém đầu làm gương rồi đem thủ cấp đi bêu ở khắp nơi, sao ngươi còn huênh hoang khoác lác được nữa?

Hàn Lâm Nhi nổi sùng, rống lên một tiếng, quát lớn:

- Ngươi nói thôi bỏ mẹ, Thất tử bắt được Trương giáo chủ hỏi nào? Dẫu có thiên quân vạn mã vây quanh, giáo chủ chúng ta cũng ra vào như chơi. Trương giáo chủ có đến Đại Đô thật, nhưng là đi đến cứu các nhân vật võ lâm sáu đại môn phái ra, làm chó gì có chuyện bêu đầu làm gương? Cái mồm ngươi đừng có ăn mắm ăn rồi nói láo.

Trần Hữu Lượng không tức giận, vẫn cười khi nói tiếp:

- Thì trên giang hồ người ta vẫn đồn thế, bọn ta lẽ nào không tin. Cả nửa năm nay chỉ nghe nói những người trong Minh giáo như Hàn Sơn Đồng, Từ Thọ Huy, rồi nào là Chu Nguyên Chương, hòa thượng Bành Oánh Ngọc, nhưng có ai nghe đến Trương Vô Kỵ nào đâu? Thành ra chắc chắn y chết rồi không còn nghi ngờ gì nữa.

Hàn Lâm Nhi mặt đỏ gay, gân xanh nổi cả trên trán, lớn tiếng nói:

- Cha ta và bọn Từ Thọ Huy đều nghe lệnh giáo chủ mà hành sự, sao có thể sánh ngang vai với Trương giáo chủ được?

Trần Hữu Lượng chép miệng thản nhiên nói:

- Gã Trương Vô Kỵ kia võ công thì kẻ cũng khá, nhưng lại có tướng chết non, có người lấy sổ cho y, nói sống không qua được đầu năm nay...

Ngay lúc đó, đột nhiên một cành nơi cây cổ bách trước miếu hơi rung động, trong điện mọi người không ai hay biết, nhưng Trương Vô Kỵ đã nghe thấy mấy tiếng thờ từ nơi cành cây vọng ra, nhưng người kia lập tức nén xuống, giữ hơi lại liền. Trương Vô Kỵ nghĩ thầm: ?Thì ra nơi cây cổ bách có ai ẩn náu trong đó. Người này đến trước ta, vậy mà lâu nay ta không phát giác, võ công của y không phải tầm thường?. Chàng chăm chú nhìn qua cây bách, trong đám tàn cây rậm rạp, thấy có một dải áo xanh. Người kia lẩn mình thật khéo, lá cây và áo cùng màu, nếu không phải Trương Vô Kỵ mắt thật tinh thực khó mà nhìn thấy được.

Chỉ nghe Hàn Lâm Nhi giận dữ nói:

- Trương giáo chủ tâm địa nhân hậu, trời cao tất phù hộ cho ông ta. Ông ta tuổi còn trẻ, có sống thêm cả trăm tuổi cũng chưa thấm gì.

Trần Hữu Lượng thở dài:

- Thế nhưng trên đời này biết thế nào mà lường. Nghe nói ông ta bị gian nhân hãm hại, nên bị triều đình bắt được giết mất rồi. Nói đúng ra thì cũng phải

thôi, ai đã gặp Trương Vô Kỵ cũng đều nói y không thể nào qua được ba tám hai mươi tư tuổi...

Bồng thấy từ cây bách một bóng xanh thấp thoáng, một người đã nhảy xuống đất, quát lên:

- Trương Vô Kỵ ở đây, ai bảo ta chết non đâu nào?

Nói chưa dứt câu, thân hình đã vọt vào trong điện. Chuông Bồng long đầu đứng ở cửa điện liền vung hai tay ra chộp vào sau gáy y, người kia nhẹ nhàng nghiêng người tránh được. Chỉ thấy y áo xanh, mũ vuông, thần thái phiêu dật, mặt trắng như ngọc, mắt trong như nước, chính là Triệu Mẫn ăn mặc giả trai. Trương Vô Kỵ thấy Triệu Mẫn ra mặt, trong lòng chấn động, vừa kinh hoảng vừa giận dữ, vừa thương nhớ vừa vui mừng, không khỏi?Ồ? lên một tiếng. Tuy nhiên bọn ăn mày trong đại điện đang hết sức đề phòng Triệu Mẫn, nên không ai nghe thấy tiếng chàng thảng thốt kêu lên.

Người trong Cái Bang không ai biết mặt Trương Vô Kỵ, chỉ biết là giáo chủ Minh giáo là một thanh niên tuổi chừng đôi mươi, võ công cực kỳ cao cường, thấy Triệu Mẫn nhẹ nhàng tránh được một trảo của Chuông Bồng trưởng lão, quả thực đúng là cao thủ hạng nhất, nên ai cũng nghĩ đúng là giáo chủ Minh giáo đến thực rồi nên đều rúng động.

Thế nhưng Trần Hữu Lượng thấy diện mạo người này quá xinh đẹp, tuổi lại trẻ, trong giọng nói có vẻ kiêu mị, so với hình mạo người trên giang hồ đồn đãi về Trương Vô Kỵ xem ra không giống, nên quát lên:

- Trương Vô Kỵ chết rồi, sao lại có kẻ nào giả mạo thò ra đây?

Triệu Mẫn giận dữ đáp:

- Trương Vô Kỵ sống sờ sờ ra, sao ngươi cứ mở miệng nguyên rủa là thế nào? Trương Vô Kỵ hồng phúc tề thiên, trường mệnh bách tuế, dẫu cho các ngươi có chết sạch rồi, y cũng còn sống thêm tám chục năm nữa.

Trương Vô Kỵ nghe nàng nói mấy câu đó giọng có vẻ buồn buồn, chắc là nghĩ đến việc bỏ rơi mình trên hoang đảo, lương tâm không khỏi cắn rứt, nhưng lại nghĩ ngay: ?Thứ người tàn nhẫn vô tình kia, làm gì còn có lương tâm mà bảo cắn rứt? Trương Vô Kỵ ơi là Trương Vô Kỵ, sao lòng ngươi cứ day dứt không quên, lúc nào cũng nghĩ điều tốt cho nàng là thế nào??.

Trần Hữu Lượng nói:

- Ngươi đích thực là ai?

Triệu Mẫn đáp:

- Ta là giáo chủ Minh giáo Trương Vô Kỵ. Sao ngươi dám bắt giữ thủ hạ anh em của ta, mau mau thả ra, có chuyện gì thì thanh toán với bản nhân được rồi.

Đột nhiên bên cạnh một người cười khẩy nói:

- Triệu Mẫn cô nương, người khác không biết cô, còn Tống Thanh Thư này không lẽ không biết? Khái bầm bang chủ: cô gái này là con gái của Nhữ Dương Vương. Dưới tay cô ta rất nhiều cao thủ, cần phải đề phòng.

Chấp Pháp trưởng lão liền chum môi huýt một tiếng, quát lên:

- Chương Bồng trưởng lão, người dẫn anh em ra ngoài miếu nghinh địch, phòng địch nhân tấn công vào.

Chương Bồng long đầu đáp lời chạy ra, chỉ giây lát đông tây nam bắc bốn phía chỗ nào cũng có tiếng của bang chúng Cái Bang kêu la om xòm. Triệu Mẫn thấy tình hình như thế mặt hơi biến sắc, hai tay vỗ một cái, từ đầu tường nhảy xuống hai người, chính là Huyền Minh nhị lão Lộc Trọng Khách và Hạc Bút Ông. Chấp Pháp trưởng lão quát lớn:

- Bắt chúng nó.

Lập tức bốn tên đệ tử bảy túi liền xông lên chia ra vây đánh Lộc Hạc hai người. Huyền Minh song lão võ công cực cao, chỉ trong ba chiêu, bốn tên Cái Bang bảy túi đều bị thương. Người râu tóc bạc phơ Truyền Công trưởng lão liền đứng lên, vù một chương đánh thẳng vào Hạc Bút Ông, tiếng gió phàn phật thật là uy mãnh. Hạc Bút Ông liền trả lại một chiêu Huyền Minh thần chương. Chỉ nghe bình một tiếng, hai chương đụng nhau. Trao đổi đến chương thứ ba, Truyền Công trưởng lão xem chừng núng thế.

Phía bên kia Lộc Trọng Khách múa cây trượng sừng hươu, đánh với Chấp Pháp trưởng lão và Chương Bát long đầu hai người, nhất thời chưa phân cao thấp. Chương Bồng long đầu thấy Truyền Công trưởng lão mặt đỏ gay, phải lùi dần từng bước, không khỏi ngạc nhiên, nghĩ thầm Truyền Công trưởng lão công lực thâm hậu, là cao thủ số một của bản bang, sao lại không địch nổi lão già này? Khi thấy ông ta trao đổi đến chương thứ năm, tiếng thở hồng hộc, bộ râu trắng bay phất phới, xem ra đã đến nước cùng, dẫu biết ông ta xưa nay đối địch không muốn người khác tiếp tay, nhưng ở vào tình trạng này, không thể để ông ta chết dưới tay kẻ địch, nên giơ thiết bổng lên, nhắm ngay chân Hạc Bút Ông vụt ngang một cái.

Ngay khi Huyền Minh nhị lão vừa đến, Triệu Mẫn đã toan rút lui nhưng lại bị Trần Hữu Lượng rút trường kiếm ra chặn lại. Triệu Mẫn khi ở chùa Vạn An đã học được rất nhiều tinh túy của sáu đại môn phái, liền vung tay đâm luôn ra ba kiếm, một chiêu Hoa Sơn kiếm pháp, một chiêu Côn Lôn kiếm pháp, còn chiêu thứ ba là Không Động kiếm pháp. Chiêu thứ tư nàng sử dụng là Kim Đỉnh cửu thức của phái Nga Mi. Trần Hữu Lượng kinh hãi, không cách gì có thể chống đỡ kịp, kiếm của Triệu Mẫn liền vòng lại đâm thẳng vào ngực y. Bồng nghe keng một tiếng, từ bên trái một thanh kiếm vung ra gạt thanh kiếm của nàng ra ngoài, người xuất chiêu chính là Tống Thanh Thư.

Trong đại điện mọi người giao đấu với nhau, Trương Vô Kỵ ngồi trên cây tùng nhìn thấy rõ ràng từng chiêu một. Chỉ thấy Tống Thanh Thư thi triển kiếm

pháp Võ Đương, vừa kín đáo, vừa độc địa, quả thực đã được chân truyền của Tống Viễn Kiều. Trần Hữu Lượng từ bên hông liền tấn công vào, Triệu Mẫn tuy mới tập luyện nhiều tuyệt chiêu nhưng dẫu sao cũng hỗn tạp không tinh thuần, hướng chi lại một địch hai, thành thử lâm vào tình trạng đỡ gạt thì nhiều mà tấn công thì ít.

Trương Vô Kỵ sốt ruột, lại cảm thấy hơi lạ lùng: ?Sao nàng ta lại chỉ sử dụng một thanh kiếm tầm thường là sao? Nếu rút Ỡ Thiên kiếm ra thì binh khí của đối phương ắt gãy ngay, ra khỏi tròng vi một cách dễ dàng?. Thế nhưng nhìn nàng áo quần mỏng manh, thân hình mảnh dẻ, lưng không thể nào có dấu thanh kiếm Ỡ Thiên được. Trương Vô Kỵ lo lắng một hồi, không khỏi tự trách mình: ?Trương Vô Kỵ, con tiểu yêu nữ này là hung thủ giết chết biểu muội người, người lại lo lắng cho nàng ta là sao? Thế chẳng hóa ra đối với biểu muội chẳng ra gì, mà còn chẳng coi nghĩa phụ và Chỉ Nhược vào đâu nữa?.

Hai bên đấu được một lúc, Cái Bang lại có thêm mấy cao thủ khác xông vào, còn Triệu Mẫn thì không thấy có thêm thủ hạ tới giúp. Lộc Trọng Khách thấy tình hình không xong, kêu lên:

- Quận chúa nương nương, sư đệ, chúng ta lui ra ngoài sân, thừa cơ bỏ chạy.

Triệu Mẫn nói:

- Hay lắm. Tên họ Trần này hủy báng Trương công tử, nói chàng chết non chết chém, ta không thể tha y được, các vị tròng trị y một mẻ cho đích đáng.

Huyền Minh nhị lão cùng nói:

- Tuân mệnh. Xin quận chúa lùi ra trước, tên tiểu tử đó cứ để cho chúng tôi lo.

Triệu Mẫn lại nói:

- Gã Hàn Lâm Nhi đối với Trương công tử hết lòng trung nghĩa, các người tìm cách cứu y ra.

Lộc Trọng Khách đáp:

- Xin quận chúa cứ đi trước một bước, việc cứu người, anh em chúng tôi tùy cơ mà làm.

Ba người trong khi cường địch vây đánh, nói chuyện ra đi và cứu người, thật chẳng coi đối phương vào đâu. Trong đại điện càng lúc đánh nhau càng hăng, bang chủ Cái Bang Sử Hỏa Long đứng một góc, trước sau không nói một lời. Truyền Công, Chấp Pháp hai người nghe Triệu Mẫn và Huyền Minh nhị lão đối đáp, lập tức hạ lệnh cho thuộc hạ chặn các nẻo đường.

Đột nhiên Lộc Trọng Khách và Hạc Bút Ông đánh giạt đối phương ra một bên, xông tới phía Sử Hỏa Long, thân pháp cực kỳ thần tốc, xem ra Sử Hỏa Long khó mà chống đỡ. Nào ngờ khi Triệu Mẫn và nhị lão đối đáp, Trần Hữu Lượng đã tính tới chuyện họ sẽ lấy tiến làm thoái nên đi trước một nước, đã

vòng qua đứng bên cạnh Sử Hỏa Long. Chương lục của Huyền Minh nhị lão chưa đến, Trần Hữu Lượng đã đẩy vào vai Sử Hỏa Long, xô y vào phía sau tượng Phật Di Lặc. Huyền Minh nhị lão đánh ra, nghe âm một tiếng thật lớn, pho tượng vỡ tan tành lớp đất bên ngoài, ngã nghiêng muốn đổ.

?Hạc Bút Ông tiến lên thêm một bước, đánh thêm hai chương nữa, một nửa trên của pho tượng vĩ đại đó liền ngã xuống. Bọn ăn mày kinh hoàng kêu la om xòm, nhảy nhót tránh né. Triệu Mẫn nhân cơ hội đang đại loạn, nhảy luôn ra ngoài sân. Tống Thanh Thư và Chương Bồng long đầu một kiếm một gậy cùng tung ra, đánh đuổi theo lưng. Ra đến cửa miếu, lại thêm ba chiếc côn tạt vào đều nhắm vào ngang chân Triệu Mẫn mà đánh. Triệu Mẫn vừa phải tránh cả trường kiếm của Tống Thanh Thư lẫn gậy sắt của Chương Bồng long đầu, lại phải tránh cả ba cây gậy đập tới dưới chân, nhưng chỉ thoát được hai thanh mà không né được cây gậy thứ ba, thấy bắp chân đau nhói, đã bị quất trúng rồi, đứng không vững, ngã bở nhào về trước. Tống Thanh Thư liền quay ngược cán kiếm lại, gõ luôn vào sau ót Triệu Mẫn, toan đánh nàng bất tỉnh để tiện bề bắt sống.

Cán kiếm chỉ còn cách đầu nàng chừng nửa thước, ngờ đâu cây gậy sắt trong tay Chương Bồng long đầu liền đưa ra, gạt ngay thanh trường kiếm của Tống Thanh Thư chệch ra, rồi một bóng người bay vọt lên, nhảy vọt qua tường ra ngoài. Tống Thanh Thư quay đầu lại hỏi:

- Sao mình lại tha cho cô ta đào tẩu?

Chương Bồng long đầu giận dữ nói:

- Sao ngươi lại chặn bồng của ta là thế nào?

Tống Thanh Thư đáp:

- Chính ông lấy bồng hát cán kiếm của tôi, còn nói...

Chương Bồng long đầu quát lên:

- Nói nhiều vô ích, mau đuổi theo.

Hai người cùng nhảy qua tường, thấy nơi góc tường nằm gục một tên đệ tử bảy túi, xương đùi gãy lìa, không dậy nổi. Chương Bồng long đầu hỏi:

- Con yêu nữ đó chạy về hướng nào?

Bảy tên đệ tử Cái Bang đứng gác bên ngoài cùng đáp:

- Không có ai cả, chẳng thấy người nào hết.

Chương Bồng long đầu giận dữ nói:

- Rõ ràng có người từ trong tường nhảy ra ngoài, mắt chúng bay mù hết cả hay sao?

Một tên đệ tử sáu túi đưa tay đỡ tên đệ tử bảy túi gãy chân lên nói:

- Chỉ thấy có vị đại ca này nhảy tường ra, ngoài ra không còn một ai khác.

Chưởng Bồng long đầu gãi đầu gãi tai, quay sang hỏi tên đệ tử bảy túi:

- Người tại sao lại nhảy qua tường ra ngoài làm gì?

Tên đệ tử bảy túi mếu máo đáp:

- Đệ tử... đệ tử bị người ta chộp cổ quăng ra ngoài đấy chứ. Con yêu nữ đó thủ pháp thật là quái dị.

Chưởng Bồng long đầu quay sang hầm hầm nhìn Tống Thanh Thu quát lớn:

- Vừa rồi người lấy cán kiếm gạt bồng ta ra là có ý gì? Người vừa mới gia nhập bản bang đã giỏi trò xanh vỏ đỏ lòng là sao?

Tống Thanh Thu vừa sợ vừa tức nói:

- Đệ tử vừa dùng cán kiếm gõ con yêu nữ kia, long đầu đại ca liền dùng bồng gạt kiếm của đệ tử ra, thế là con yêu nữ chạy mất.

Chưởng Bồng long đầu giận quá nói:

- Làm sao có chuyện đó được. Ta gạt kiếm người ra làm cái gì? Ta ở trong bang mấy chục năm nay, thân cư cao vị Chưởng Bồng long đầu, không lẽ lại ra tay giúp người ngoài? Ta hỏi người lần nữa, sao người không dùng mũi kiếm đâm y thị, mà lại xoay cán kiếm, giả vờ gõ xuống là sao? Hừ hừ, mắt ta đã hoa đâu, làm sao đánh lừa ta được.

Tống Thanh Thu ở trong phái Võ Đương, tuy là một đệ tử trẻ tuổi thuộc đời thứ ba, nhưng môn hạ Võ Đương ai ai cũng biết y là chưởng môn trong tương lai, thành thử ngay cả Du Liên Châu, Trương Tùng Khê những vị sư thúc cũng hết sức nể nang, trước nay chưa nói nặng y nửa câu bao giờ. Y cao ngạo thành thói, tuy biết Chưởng Bồng long đầu trong bang chức vị cao hơn một tên đệ tử mới gia nhập như y nhiều, nhưng việc này rõ ràng bên kia trái lẽ, làm sao có thể nhịn chịu tiếng oan nên liền nói:

- Bốn chữ? xanh vỏ đỏ lòng? không phải gặp ai cũng nói được. Long đầu đại ca trách mắng như thế phải có người làm chứng. Đệ tử rõ ràng vừa gõ cán kiếm xuống, đại ca lấy bồng gạt qua, ban ngày ban mặt chỗ đông người, không lẽ không ai trông thấy.

Chưởng Bồng long đầu nghe y nói thế, có ý như đổ cho mình? xanh vỏ đỏ lòng?, thả Triệu Mẫn chạy thoát, y tính vốn nóng như lửa, liền quát lên:

- Thằng nhãi này không biết kính trọng bề trên, chắc người y vào thanh thế của phái Võ Đương phải không?

Nói xong nhắm đầu Tống Thanh Thu đập ngay một gậy, trong cơn nóng giận, kinh lực cực kỳ cương mãnh. Tống Thanh Thu tức quá không nhịn nổi, giơ trường kiếm lên gạt ra. Kiếm bồng chạm nhau, nghe choang một tiếng, tóe ra mấy đốm lửa. Tống Thanh Thu thấy hổ khẩu ngâm ngấm đau, Chưởng Bồng long đầu quát lớn:

- Họ Tống kia, người dám phạm thượng tác loạn, có phải là do kẻ địch phái đến bản bang để nằm vùng chăng?

Vừa nói vừa đập luôn một gậy nữa. Từ cửa miếu một người xông vào, giơ kiếm lên đầy lệch thiết bỗng ra ngoài nói:

- Long đầu đại ca, xin đừng nổi nóng.

Người đó chính là trưởng lão tám túi Trần Hữu Lượng. Y hỏi tiếp:

- Con yêu nữ Triệu Mẫn đâu rồi?

Chưởng Bồng long đầu thở hồng hộc chỉ vào Tống Thanh Thu nói:

- Chính nó thả ra chứ ai.

Tống Thanh Thu vội nói:

- Không đâu, chính là long đầu đại ca thả đó.

Hai người đang tranh cãi, Huyền Minh nhị lão đã nhảy từ miếu ra, nhìn quanh quất không thấy Triệu Mẫn, biết nàng đã chạy thoát rồi, cùng phá lên cười ha hả, bốn chưởng tung ra, đánh gục luôn bốn tên đệ tử Cái Bang. Đến khi Truyền Công trưởng lão và Chấp Pháp trưởng lão cả bọn chạy ra đuổi đánh, tiếng cười của hai người đã cách xa hàng chục trượng, không cách gì theo kịp.

Thì ra khi Trương Vô Kỵ thấy Tống Thanh Thu xoay cán kiếm lại đánh vào sau ót Triệu Mẫn, cái đánh đó chưa biết nặng nhẹ ra sao, nhẹ thì mê man bất tỉnh, nặng thì đánh nàng chết ngay tại chỗ, không còn kịp suy nghĩ gì thêm, từ trên cây cỏ tùng nhảy xuống, sử dụng Càn Khôn Đại Na Di thần công, ở phía sau đẩy vào cây gậy của Chưởng Bồng long đầu tạt qua gạt trường kiếm của Tống Thanh Thu. Càn Khôn Đại Na Di tâm pháp của chàng vốn dĩ đã luyện đến mức thần diệu vô cùng, mấy tháng qua trên hoang đảo thì giờ nhàn rỗi, lại nghiên cứu thánh hỏa lệnh bí quyết theo bản dịch của Tiểu Siêu, hai bên kết hợp lại, còn cao minh gấp mười võ công kỳ bí của ba sứ giả Ba Tư.

Đến lúc này chàng đem ra sử dụng, tài nghệ cao cường như Chưởng Bồng long đầu và Tống Thanh Thu cao siêu là thế mà cũng không cách gì nhìn ra được. Chưởng Bồng long đầu chỉ nghĩ là Tống Thanh Thu đưa kiếm gạt gậy mình ra, còn Tống Thanh Thu thì thấy rõ ràng Chưởng Bồng long đầu lấy gậy phang vào kiếm của mình. Trương Vô Kỵ nhân dịp hai người còn đang kinh ngạc, tay trái vung ra chộp ngay một tên đệ tử bảy túi, ném luôn ra ngoài. Chưởng Bồng long đầu và Tống Thanh Thu thấy bóng người đó vượt qua tường, tưởng là Triệu Mẫn đã nhảy qua bỏ chạy rồi, cùng đuổi theo, Trương Vô Kỵ liền ôm luôn Triệu Mẫn nhảy lên mái nhà.

Ban ngày ban mặt vốn dĩ khó có thể che dấu hình tích, nhưng bọn ăn mày ào ào như một đàn ong đang chạy theo Chưởng Bồng long đầu và Tống Thanh Thu ra ngoài cửa miếu. Người võ công cao thì đang vây đánh Huyền Minh nhị lão, võ công hơi kém thì đang lo chạy thoát thân, cả bọn trước sau loạn thành một

bầy tuy có rất nhiều người hoa mắt, thấy một vật gì nhảy qua đầu vọt ra, nhưng đúng lúc đó tượng Phật Di Lặc trong đại điện đổ xuống, bụi bay mù mịt thành một lớp dày thành ra không một ai trông thấy cả.

Triệu Mẫn đứng lúc nguy nan được người cứu thoát, thân hình nằm trong hai cánh tay rắn chắc, tưởng như đang vùn giá vụn bay lên nóc miếu. Nàng quay đầu lại, dưới ánh mặt trời chiếu vào, thấy người đó mày rậm mắt sáng, chính là Trương Vô Kỵ. Nàng dường như không tin nổi đôi mắt của mình, thảng thốt kêu lên:

- Chàng đây ư?

Trương Vô Kỵ vội vàng giơ tay bịt miệng Triệu Mẫn, nhìn quanh quát chung quanh, thấy trước sau trái phải miếu Di Lặc chỗ nào cũng đầy bang chúng Cái Bang, muốn cứu Triệu Mẫn thoát thân không có gì là khó nhưng chàng lại muốn xem Cái Bang đang toan tính chuyện gì đối với Minh giáo, Tổng sư ca của phái Võ Đang lại gia nhập Cái Bang rồi, nếu không dò xét cho minh bạch, chỉ lo thoát thân thì thật đáng tiếc. Chàng thấy Tổng Thanh Thư và Chưởng Bồng long đầu tranh biện, gã ăn mày già mắt lộ hung quang, trong Cái Bang có rất nhiều tay gian hiểm, không chừng Tổng Thanh Thư bị trúng phải độc thủ của y, huống chi Hàn Lâm Nhi son sắt một lòng trung nghĩa không thể không cứu. Chỉ thấy đại điện bụi bay mù, chàng bèn tính chuyện chạy vào trong miếu tìm cách trốn tránh.

Trương Vô Kỵ bèn vọt lên trước, bám vào xà nhà chuồn mình xuống dưới, hai chân đeo vào đà ngang, tiếp theo co đùi rút một cái đã chui ngay vào phía sau một pho tượng Phật. Trong điện lúc này chỉ còn mấy tên đệ tử Cái Bang bị thương vì pho tượng đổ trúng đang nằm rên la dưới đất, còn Hàn Lâm Nhi không biết đã bị dẫn đi đâu.

Trương Vô Kỵ đưa mắt nhìn chung quanh chưa tìm thấy chỗ nào có thể ẩn náu cho ổn thỏa. Triệu Mẫn giơ tay chỉ vào một chiếc trống da lớn treo lủng lẳng trên một cái giá gỗ, cách mặt đất phải đến hơn một trượng, đối chọi với chiếc chuông lớn ở phía bên kia. Trương Vô Kỵ hiểu ngay ra, men theo tường đến sau chiếc trống nhún mình nhảy lên, tay phải giơ ngón trỏ rạch ngang qua, nghe soẹt một tiếng nhỏ, chiếc mặt trống đã bị cắt một vạch dài. Chàng đưa chân móc vào chiếc giá gỗ, tay lại rạch một đường dọc, hai vết cắt thành hình chữ thập rồi ôm Triệu Mẫn chui tọt vào bên trong.

Chiếc trống đó tuy lớn thật nhưng hai người chui vào cũng không thể nào cử động được. Triệu Mẫn gục đầu vào người Trương Vô Kỵ, thở hổn hển. Chiếc trống này chế tạo đã lâu, trong bụng trống đầy bụi bậm, trong mùi ẩm mốc Trương Vô Kỵ lại nhận thấy hương thơm nhẹ nhàng của Triệu Mẫn tỏa ra, trong lòng vừa yêu vừa giận, trong lòng không biết bao nhiêu điều muốn trách cứ nàng nhưng khổ nỗi nơi đây không thể nào mở miệng, chỉ thấy thân hình Triệu Mẫn tựa vào lòng mình thật mềm mại, mái tóc xõa cả vào mặt chàng. Chàng bỗng dung kinh hãi nghĩ thầm: Ta ra tay cứu cô ta đã là bậy quá rồi, sao lại còn

cùng nàng quá thân cận như thế này??. Chàng đưa tay đẩy đầu Triệu Mẫn ra, không cho nàng tựa đầu vào vai mình nữa. Triệu Mẫn bực bội, lấy cùi chỏ thúc vào ngực chàng. Trương Vô Kỵ mượn sức đánh sức, đưa kính lực nàng thúc vào bật ngược trở lại, Triệu Mẫn bị đau, nhin không nổi phải kêu lên. Vô Kỵ đã liệu trước nên giờ tay bịt mồm nàng lại. Chỉ nghe tiếng Cháp Pháp trưởng lão ở dưới điện vọng lên:

- - Khải bầm bang chủ, địch nhân đã đào tẩu mất tăm mất dạng, thuộc hạ vô năng, không bắt nổi chúng, xin bang chủ phạt tội.

Sử Hỏa Long đáp:

- Thôi miễn! Địch nhân võ công thật cao cường, mọi người ai cũng thấy cả. Con mẹ nó, cả bọn mình đều xui xẻo, chẳng phải một mình trưởng lão mà thôi đâu.

Cháp Pháp trưởng lão đáp:

- Đa tạ bang chủ.

Kể đến là Chương Bồng long đầu tố cáo Tống Thanh Thư thả kẻ địch chạy mất, Tống Thanh Thư cứ một mực cãi, hai bên ai cũng cố giữ phần phải về mình, trong điện thành to tiếng. Sử Hỏa Long nói:

- Trần huynh đệ, khi đó ngươi thấy ra sao?

Trần Hữu Lượng đáp:

- Khải bầm bang chủ: Chương Bồng long đầu là nguyên lão của bản bang, lời nói tất không thể nào sai. Thế nhưng Tống huynh đệ thành tâm gia nhập bản bang, con yêu nữ họ Triệu lại là kẻ đối đầu của y, không thể nào lại định tâm thả cho y thị chạy được. Cứ như ngu kiến của huynh đệ, võ công của con yêu nữ kia quái dị, chắc là thị mượn sức đánh sức, lấy thiết bồng của long đầu đại ca, gạt thanh kiếm của Tống huynh đệ ra. Trong cơn hỗn loạn hai bên không ai thấy ai thành ra hiểu lầm.

Trương Vô Kỵ trong bụng khen thầm: Tên Trần Hữu Lượng này quả thực ghê gớm, y không nhìn thấy tình hình ra sao, chỉ đoán mà mười phần cũng đúng được tám chín?. Lại nghe Sử Hỏa Long nói:

- Lời đó xem có lý lắm. Hai vị huynh đệ đều vì bản bang mà ra sức, đừng để chuyện này làm tổn thương hòa khí anh em.

Chương Bồng long đầu mặt vẫn hầm hầm nói:

- Dù cho y...

Trần Hữu Lượng không đợi y nói hết câu liền xen vào:

- Tống huynh đệ, long đầu đại ca đức cao vọng trọng, dẫu có trách làm người, cũng phải thành tâm nghe lời giáo huấn. Ngươi mau xin lỗi long đầu đại ca đi.

Tổng Thanh Thư không còn biết làm gì hơn, đành phải tiến lên thi lễ nói:

- Long đầu đại ca, mới rồi tiêu đệ đã làm lỗi, xin đại ca lượng thứ cho.

Chưởng Bồng long đầu tuy trong bụng còn tức lắm, nhưng phải cố nén chỉ hừ một tiếng nói:

- Thôi được.

Lời nói của Trần Hữu Lượng tuy rằng có vẻ trách cứ Tổng Thanh Thư nhưng y đã nói: Triệu Mẫn lấy thiết bồng của long đầu đại ca, gạt thanh kiếm của Tổng huynh đệ ra? rồi thêm: "... long đầu đại ca đức cao vọng trọng, đâu có trách lầm người, cũng phải thành tâm nghe lời giáo huấn?, đều có ý nói Chưởng Bồng long đầu sai quấy, các trưởng lão trong Cái Bang ai cũng nhận ra. Thế nhưng gần đây Trần Hữu Lượng là người được bang chủ hết sức nể vì, nói đầu Sử Hỏa Long cũng nghe theo nên không ai dám thêm bớt gì.

Sử Hỏa Long nói:

- Trần huynh đệ, vừa rồi con yêu nữ đến quấy phá là con gái của Nhữ Dương Vương. Ma giáo vốn đối đầu với triều đình, sao chúng ta nói tới tiêu ma đầu Trương Vô Kỵ, mắc mớ gì mà yêu nữ cái con mẹ nó lại thò đầu ra là sao?

Trần Hữu Lượng còn đang ngẫm nghĩ, Chưởng Bát long đầu liền nói:

- Tôi thấy con quận chúa Thất tử kia mắt rung rung, thần sắc cực kỳ tức tối. Trần huynh đệ rửa sả giáo chủ ma giáo, con quận chúa đó làm như mình rửa sả cha anh nó không bằng, thật không thể nào hiểu nổi.

Tổng Thanh Thư nói:

- - Khải bảm bang chủ: tình tiết bên trong thuộc hạ hiểu rõ.

Sử Hỏa Long nói:

- Vậy Tổng huynh đệ nói nghe thử nào.

Tổng Thanh Thư đáp:

- Tuy ma giáo đối nghịch với triều đình nhưng con tiêu yêu nữ quận chúa này lại say mê Trương Vô Kỵ, chỉ mong lấy được y thôi thành ra hết sức bênh vực y.

Cả bọn ăn mày nghe thế đều?A? lên một tiếng, ai nấy không ngờ nổi việc lại như thế. Trương Vô Kỵ nằm trong cái trống nghe rõ ràng, tim cũng đập thành thịch, tự hỏi mình: Có thực thế không? Có thực thế không??. Triệu Mẫn quay đầu lại, đôi mắt long lanh nhìn chàng. Tuy trong cái trống tối tăm nhưng nhãn quang Trương Vô Kỵ sắc bén, chỉ một chút ánh sáng đã thấy đôi mắt nàng nhu tình vô hạn, không khỏi bồi hồi, giơ tay ôm vai nàng kéo sát vào lòng, toan hôn lên đôi môi anh đào của nàng một cái. Đột nhiên chàng nhớ lại cái chết thảm khốc của Ân Ly, tình yêu đối ngay thành thù hận, bàn tay đang nắm trên vai Triệu Mẫn bèn bóp lại. Tuy chàng không sử dụng toàn lực nhưng Triệu Mẫn

cũng đã chịu không nổi, chỉ thấy mắt tối sầm, đau đến muốn ngất đi, muốn bắt chước Ân Ly mắng một câu: "Đồ tiểu quỷ lang tâm đoàn mệnh?". Thế nhưng nàng hết sức nén lại không phát ra tiếng nhưng nước mắt đã nhỏ xuống ròng ròng, rơi trên lưng bàn tay Trương Vô Kỵ, rồi tuôn xuống quần áo. Thế nhưng Trương Vô Kỵ lòng dạ vẫn lơ đãng không để ý đến.

Lại nghe Trần Hữu Lượng hỏi thêm:

- Làm sao ngươi biết? Có chuyện quái lạ như vậy sao?

Tổng Thanh Thư hậm hực đáp:

- Tên Trương Vô Kỵ kia tướng mạo cũng bình thường thôi, không có vẻ gì là anh tuấn tiêu sái, chỉ học được tà thuật của ma giáo, giỏi tài mê hoặc đàn bà con gái, không biết bao nhiêu gái tơ đã lọt vào cạm bẫy của y.

Chấp Pháp trưởng lão gật đầu:

- Đúng thế, bọn dâm tà trong ma giáo quả có cái thuật hái hoa, đàn ông đàn bà gì cũng đều biết hết. Nữ đệ tử Kỷ Hiểu Phù của phái Nga Mi, cũng vì trúng phải tà thuật của Dương Tiêu mà thành thân bại danh liệt. Phụ thân Trương Vô Kỵ là Trương Thúy Sơn, cũng bị yêu pháp của con gái Bạch Mi Ứng Vương làm cho khốn đốn. Con bé quận chúa Thất tử kia chắc trúng phải tà pháp hái hoa của tên tiểu ma đầu rồi, thất thân cùng y, ván đã đóng thuyền, gạo thổi thành xôi, đành rơi vào chốn bùn nhơ không sao rút ra được nữa.

Tất cả bọn người trong Cái Bang đều gật đầu cho là đúng. Truyền Công trưởng lão nghĩa khí bùng bùng, hậm hực nói:

- Những kẻ bại hoại như thế trên giang hồ phải truy diệt cho kỳ hết, nếu không đàn bà con gái nhà lương thiện không biết bao nhiêu người bị tên tiểu dâm tặc đó làm cho ô uế.

Sử Hỏa Long le lưỡi, chớp chớp miệng, cười hềnh hếch:

- Con mẹ nó, tên tiểu dâm tặc Trương Vô Kỵ đó thật là diễm phúc.

Trương Vô Kỵ tức đến toàn thân run rẩy, chàng đến nay vẫn còn là đồng tử nhưng từ khi Diệt Tuyệt sư thái mồm năm miệng mười mắng là dâm tặc, khiến chàng tẩy cũng không sạch, quả thật oan mà không cách nào biện bạch. Cái chuyện Triệu Mẫn thất thân cùng chàng, ván đã đóng thuyền vân vân không biết từ đâu ra, nghĩ đến chuyện đó, đột nhiên kinh hãi: "Triệu cô nương và ta hai người ôm nhau ở trong này, nhất định không thể để cho bọn chúng biết được, nếu không những lời đó lại càng thêm có chứng cứ để vu hãm?".

Lại nghe Truyền Công trưởng lão nói:

- Nếu như Chu Chỉ Nhược cô nương của phái Nga Mi lạc vào tay tên dâm tặc đó, ắt là trinh tiết khó mà giữ cho được. Tổng huynh đệ, chuyện này ngươi cũng đừng để tâm làm gì, bọn ta nhất định sẽ giúp ngươi đoạt lại người vợ yêu, không để cho chuyện của Kỷ Hiểu Phù xảy ra thêm một lần nữa.

Chấp Pháp trưởng lão nói:

- Đại ca nói đúng lắm. Phái Võ Đương năm xưa không bảo vệ nổi Ân Lê Đình, nay lại không lo được cho Tống Thanh Thu. Tống huynh đệ đầu nhập bản bang, nếu mình cũng không làm cho y hả được cơn giận, không giúp y hoàn thành tâm nguyện thì tại sao cái danh chuông môn phái Võ Đương lại không màng, đi làm một đệ tử sáu túi của Cái Bang làm gì?

Cả bọn Cái Bang đều lớn tiếng reo hò, thề quyết xẻ thịt tên dâm tặc Trương Vô Kỵ, đoạt lại vợ cho Tống Thanh Thu. Triệu Mẫn ghé vào tai Trương Vô Kỵ nói nhỏ:

- Người đứng là tên tiêu dâm tặc đáng chết.

Câu nói đó dường như giận hờn, lại như khen ngợi, nói ra thật là êm ái, Trương Vô Kỵ nghe rồi lòng bỗng rộn ràng, nhất thời ý loạn tình mê, thật là phiền não: ?Giá như nàng đừng gian trá hiểm độc giết chết biểu muội ta, một đời được ở bên nàng, thật không còn cầu gì hơn nữa?.

Chỉ nghe Tống Thanh Thu âm ứ tạ ơn bọn ăn mày, Chấp Pháp trưởng lão lại hỏi thêm:

- Tên dâm tặc đó làm sao dan díu được với quận chúa Thát tử, người có biết không?

Tống Thanh Thu nói:

- Những chi tiết bên trong người ngoài quả thật không sao biết cho hết được. Hôm đó tiêu yêu nữ tạt lãnh võ sĩ triều đình, lên núi Võ Đương bắt thái sư phụ của tiêu đệ, nhưng vừa thấy mặt tên dâm tặc đó liền ngoan ngoãn rút lui ngay, cái đại họa của phái Võ Đương lập tức tiêu giải. Tam sư thúc của tiêu đệ Du Đại Nham hơn hai mươi năm trước bị người ta đánh gãy chân tay, cũng được tiêu yêu nữ tặng thuốc cho tên dâm tặc nổi được vết thương.

Chấp Pháp trưởng lão nói:

- Thì ra thế đó, xưa nay phái Võ Đương vẫn là cái gai trong mắt triều đình, quận chúa Thát tử nếu không phải thăm thiết lắm với mỗi gian tình kia đến quên cả cội nguồn, quyết không thể nào lại tặng thuốc giúp cho kẻ địch. Nếu nói cho cùng, tên tiêu dâm tặc đó tuy nhân phẩm không đoan chính nhưng đối với thái sư phụ và các sư thúc bá cũng còn chút tình hương hỏa.

Tống Thanh Thu nói:

- Ồ, tiêu đệ nghĩ y cũng không hoàn toàn vong bản đâu.

Trần Hữu Lượng nói:

- Khải bả bang chủ: huynh đệ nghe những điều Tống huynh đệ nói bỗng nảy ra một kế, có thể chế phục được tên tiêu dâm tặc đó khiến cho ma giáo phải hoàn toàn nghe lệnh của bản bang.

Sử Hỏa Long vui mừng nói:

- Trần huynh đệ nếu như có diệu kế, mau nói cho mọi người nghe nào.

Trần Hữu Lượng đáp:

- Nơi đây tai mắt nhiều, tuy đều là anh em trong nhà cả nhưng sợ tiết lộ cơ mật.

Trong đại điện tiếng xì xào liền im bật, tiếng chân rầm rập, có đến hơn chục người đi ra khỏi điện, ắt rằng chỉ còn lại những nhân vật thủ lãnh chức phận tối cao trong Cái Bang mà thôi. Trần Hữu Lượng nói:

- Việc này nhất định không thể nào tiết lộ phong thanh, Tống huynh đệ, hai vị long đầu đại ca, mình tra xét trước sau một vòng xem có ai nghe lén không nào.

Chỉ nghe hai tiếng vụt vụt, Chương Bồng long đầu và Chương Bát long đầu đã nhảy lên mái nhà, còn Trần Hữu Lượng và Tống Thanh Thu tại trước điện sau điện tra xét kỹ lưỡng, ngay cả sau các pho tượng, các màn che, sau biển ngạch chỗ nào cũng ngó qua.

Trương Vô Kỵ ngậm phục Triệu Mẫn tâm cơ mẫn tiệp, trong đại điện trừ cái trống lớn này ra, quả không còn chỗ nào có thể ẩn náu được. Bốn người tra xét xong, quay trở lại điện, Trần Hữu Lượng hạ giọng nói:

- Việc này hoàn toàn do ở Tống huynh đệ mà thôi.

Tống Thanh Thu ngạc nhiên:

- Tôi ư?

Trần Hữu Lượng đáp:

- Đúng thế, Chương Bát long đầu, nhờ đại ca phối chế mấy thang?Ngũ Độc Thất Tâm Tán?, giao cho Tống huynh đệ đem về núi Võ Đương, lén bỏ vào đồ ăn thức uống của Trương chân nhân và Võ Đương chư hiệp. Bọn mình ở chân núi tiếp ứng, sau khi thành công rồi, bắt giữ Trương chân nhân và Võ Đương chư hiệp, dùng đó làm chỗ uy hiếp, lo gì tên tiểu tặc Trương Vô Kỵ không nghe lời bản bang?

Sử Hỏa Long là người đầu tiên vỗ tay khen hay:

- Diệu kế, diệu kế!

Chấp Pháp trưởng lão nói:

- Kế này hay lắm. Ngũ Độc Thất Tâm Tán của bản bang cực kỳ lợi hại, nếu như hạ độc Trương Vô Kỵ, bọn ma giáo phòng phạm nghiêm mật, không dễ gì được. Còn Tống huynh đệ là đệ tử Võ Đương, muốn bắt giữ người của phái Võ Đương, giặc trong nhà còn phòng làm sao được, thật là thần không hay qui không biết, thể nào chẳng xong.

Tống Thanh Thu trừ trừ đáp:

- Cái này... cái này... bảo huynh đệ hạ độc gia phụ, thật không thể nào làm được.

Trần Hữu Lượng nói:

- Ngũ Độc Thất Tâm Tán là linh dược của bản bang, chỉ làm cho người ta tạm thời thần trí mơ hồ, không tổn thương tính mạng. Lệnh tôn Tổng đại hiệp là người hiệp nghĩa, bọn chúng tôi vốn hết sức kính trọng, quyết không dám làm hại đến một sợi lông của lão nhân gia.

Tổng Thanh Thu vẫn không chịu nhận lời, nói:

- Huynh đệ gia nhập bản bang, việc chưa được thái sư phụ và gia phụ chấp thuận trước, sau này nếu biết ra, thế nào cũng trách phạt thật nặng, huynh đệ chưa biết làm cách nào cho qua đây. Tuy thế bản bang vốn dĩ cũng theo con đường hiệp nghĩa, so với tông chỉ của phái Võ Đương không khác bao nhiêu, cho nên cũng không phải là tội lớn. Thế nhưng bảo làm chuyện bất hiếu phạm thượng như vậy, huynh đệ nhất quyết không thể nào tuân theo được.

Trần Hữu Lượng nói:

- Huynh đệ nghĩ như thế là chưa thông. Xưa nay muốn làm đại sự không thể nề tiểu tiết, người xưa vì đại nghĩa phải bỏ cả người thân cũng đã có rồi, huống chi chúng ta vốn chỉ muốn đối phó với ma giáo, bắt giữ Võ Đương chư hiệp cốt chỉ là kế sách để kiềm chế tên tiểu dân tộc Trương Vô Kỵ mà thôi. Năm xưa sáu đại môn phái vây diệt Quang Minh Đỉnh, phái Võ Đương chẳng phải là hết sức làm đây sao?

Tổng Thanh Thu đáp:

- Huynh đệ nếu như làm việc này, một là lương tâm không an, hai là trên giang hồ người người sẽ sỉ mắng, còn mặt mũi nào mà sống trong trời đất nữa?

Trần Hữu Lượng đáp:

- Vừa rồi ta đã chẳng bảo các trưởng lão tám túi lui ra đây sao? Có gì phải khám xét trước sau trên dưới thật kỹ càng? Chính vì sợ chuyện này lộ ra ngoài đây thôi. Tổng huynh đệ, người sau khi bỏ thuốc rồi, chính mình cũng giả vờ hôn mê, bọn ta cũng trối người lại, cùng với thái sư phụ người, phụ thân và các sư thúc ở chung một chỗ, còn ai nghi cho người được? Trừ bảy người trong chúng ta đây, trên đời này còn một ai hay biết nữa? Chúng ta thì chỉ còn bội phục người là một anh hùng có thể đảm đương đại sự, ai dám chê cười?

Tổng Thanh Thu trầm ngâm chốc lát, rụt rè nói:

- Bang chủ và Trần đại ca đã ra lệnh, tiểu đệ quả không dám từ chối, huống chi tiểu đệ mới gia nhập bản bang, đang muốn có dịp lập công, đâu có nhảy vào chảo đang sôi, lao vào lửa đang cháy cũng phải tận tâm kiệt lực. Có điều người ta sống trên đời, hiếu nghĩa là gốc, sai tiểu đệ đến làm hại gia phụ, thì nói sao cũng không dám phụng mệnh.

Trong Cái Bang xưa nay vốn cực kỳ tôn trọng chữ?hiếu?, mọi người nghe y nói thế, đều thấy không tiện cưỡng ép thêm. Trần Hữu Lượng đột nhiên cười khẩy một tiếng nói:

- Kẻ dưới làm chuyện phạm thượng, là chuyện đại kỵ đối với người trong võ lâm chúng ta, chẳng cần Tống huynh đệ nói, ta cũng biết rồi. Thế nhưng không biết Mạc thất hiệp với Tống huynh đệ liên quan ra sao? Ông ta vai vế cao hay là người vai vế cao?

Tống Thanh Thư không trả lời, một lúc sau bỗng nói:

- Được, nếu như bang chủ và các vị đã ra lệnh như thế, tiểu đệ đành phải tuân theo. Nhưng các vị phải nhận lời trước, không được làm tổn thương gia phụ may may, cũng không được làm nhục ông ta. Nếu không tiểu đệ thà thân bại danh liệt, chứ quyết không làm chuyện sai quấy bất hiếu đâu.

Sử Hòa Long, Trần Hữu Lượng cả bọn lấy làm mừng rỡ. Trần Hữu Lượng nói:

- Chuyện đó thì chắc chắn là đồng ý rồi. Tống huynh đệ cùng chúng ta gọi nhau là anh em, Tống đại hiệp là tôn trưởng của cả bọn, dù cho Tống huynh đệ chẳng nói đến, chúng ta với lão nhân gia cũng phải đối đãi như phận cháu con.

Trương Vô Kỵ trong lòng nghi vấn: Tống sư ca khăng khăng không nhận lời, sao Trần Hữu Lượng vừa nhắc đến Mạc sư thúc thì Tống sư ca không dám từ chối nữa, bên trong ắt phải có chuyện gì khúc mắc. Xem ra chỉ còn hỏi thẳng Mạc thất thúc mới biết rõ đầu đuôi?.

Chỉ nghe Chấp Pháp trưởng lão và Trần Hữu Lượng thì thâm thương lượng, sau khi hạ độc Trương Tam Phong và anh em Tống Viễn Kiều rồi, quần cái sẽ xông lên núi tiếp ứng ra sao. Mỗi khi Trần Hữu Lượng nói đến đâu, Sử Hòa Long đều mở miệng khen ngợi: Hay lắm, diệu kế?.

Chương Bát long đầu nói:

- Lúc này đang mùa lạnh, ngũ độc nằm phục dưới đất, tiểu đệ phải đi tới chân núi Trường Bạch đào ngay, chậm thì một tháng, ít thì hai mươi ngày là sẽ điều hợp thành Ngũ Độc Thất Tâm Tán. Độc trùng đào dưới băng tuyết lên độc tính không lộ ra, uống phải không thể nào biết được, để đối phó với các cao thủ hạng nhất thì thật không gì tốt bằng.

Chấp Pháp trưởng lão nói:

- Trần huynh đệ, Tống huynh đệ hai vị, đi theo Chương Bát long đầu đến núi Trường Bạch chế thuốc, bọn chúng ta xuôi nam trước, một tháng nữa mình gặp nhau ở Lão Hà Khẩu. Hôm nay là mồng tám tháng chạp rồi, đến mồng tám tháng giêng mình gặp nhau.

Y nói tiếp:

- Còn tên Hàn Lâm Nhi rơi vào tay ta, thật là hữu dụng, xin Chương Bồng long đầu để tâm canh chừng, phòng bọn ma giáo đoạt lại. Bọn mình chia nhau mà đi để tránh tai mắt của địch.

Sau đó cả bọn lần lượt cáo từ bang chủ, Chương Bát long đầu và Trần Hữu Lượng, Tống Thanh Thư ba người đi trước về hướng bắc. Chỉ trong giây lát, cả bọn ăn mảy đều đi khỏi miếu Di Lặc không còn một ai.